

Elena van Dalen

Rudolf aiuritul

Povesti de Crăciun

mondoro
LITERE APĂRUTĂ CU SPERANȚA CĂ VEȚI
gramar

OPRIȘ

Crăciunul Maimuțelor / 5
Prichindel, Arică și darul de Crăciun / 20
Păpușa / 33
Rudolf Aiuritul / 40
Planeta Poveștilor Necitite / 46
Îngerașul și Mica Fantomă / 54
Moș Crăciun și trenul de război / 63
Împărăția lui Nu-Vreau-Supică / 70

Prichindel, Aricică și darul de Crăciun

Peste micul crâng din marginea satului se cerne din cer o perdea albă ca o spumă de stele. Ramurile grele, adevărate brațe de balerine se arcuiesc într-un dans fermecat deasupra păturii de mătase și argint care a acoperit pământul. Sub poala lor, pe lângă poteca acoperită toată de omăt, se ascund căsuțele micilor viețuitoare ale locului. Iar undeva, mai spre inima pădurii, pitit de vizitatori nepoftiți, se află sălașul familiei Codiță Pufoasă. Toți sunt acasă: mama, tata, domnișoara Țopăica, micuțul Ureche-Ascuțită, Prichindel, mezinul familiei, bunica și bunicul.

Pregătirile sunt în toi, fiindcă astă seară vine Moș Crăciun.

În bucătăria mică și caldă prin care plutesc fel de fel de mirosuri care mai de care mai îmbietoare, mama iepuroaică nu-și mai vede capul de treabă. Pentru Prichindel, face tort de morcovei, pentru micuțul ei, Urechiușă Bleagă, o plăcintă cu varză. Domnișoara Țopăica ține regim și, fiindcă nu vrea să se îngrășe de sărbători, a rugat-o pe mama să-i facă o supă de zarzavat. E mare zor, așa că, toți trei copiii vin să pună și ei mâna la treabă:

— Mamă, mămico, zice Prichindel sărind într-un picior, vrem să dăm și noi ajutor!

— Da, mormăie și domnișoara Țopăica, suflând pe unghii să se usuce lacul, putem și noi să facem câte ceva!

— Eu zic să ne apucăm de tocănița de urzici, se bagă în vorbă Urechiușă Bleagă și ia din cuier un șorț.

Rudolf Aiuritul

Se luminează de ziuă. Pe drumul alb tăiat printre nămeți, sania lui Moș Crăciun înaintează cu greu. Damicul prieten al copiilor moțâie răpus de oboseală. Încă un drum și și-a încheiat și anul acesta misiunea.

Renii, osteniți de alergătură, calcă nesiguri pe pojghița subțire de gheață, gândindu-se la grajdul lor cald, la fânul proaspăt așternut de cu seară.

Numai Rudolf, cu nasul roșu de ger, e puțin mai vioi. Întoarce capul spre sanie și întreabă:

— Încotro, Moș Crăciun?

Trezit pe neașteptate, Moșul tresare, scutură din cap răspândind în jur o puzderie de steluțe din barba albă, apoi răspunde oftând adânc:

— Spre Pădurea Uriășilor Verzi!

Verzi bine, Uriășii Verzi nu sunt altceva decât brazii bătrâni și vânjoși care-și ridică brațele în fiecare seară până la Lună, cât să-i spună „Noapte bună!” și dimineața până la Soare, ca să-i facă și lui o urare.

Acolo, sub poalele lor tremurătoare, scuturate de vânt și de ani, bine pitiți în căsuțele lor de iarnă, mai sunt câțiva copii deosebiți.

Acolo își au sălașul Dana-Roșcovana, fata cumetrei Coadă-Stufoasă, Mirel-Iepurel, băiatul lui Ureche-Lungă și Lică-Martinică, fiul lui Mormăilă. Ceilalți locuitori ai pădurii, ori sunt deja bunici, ori sunt prea tineri ca să aibă copii.

Moș Crăciun mai oftează o dată și simte cum îl ia cu frig. Din fața saniei, Rudolf îl întreabă iar:

— Mai e mult?

